

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXIX. Gratiam esse participationem Naturæ Diuinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

per naturam, similis ei factus per omnia? Eia Domine IESU, da nobis hic tuos pariter, & nostros hostes vincere cum Gratia tua, vt in æternum tecum gaudeamus in gloria.

CONSIDERATIO XXIX.

*Gratiam esse participationem
Naturæ Diuinæ.*

Vidimus effectus Gratiæ in hac vita: qui sint in altera, in cor hominis mortalis nondum ascendit, nec licet hominibus loqui. Quid ergo rei tandem est Gratia, quæ tam admirabilia facit?

I. **M**axima & pretiosa nobis promissa donauit, vt per hæc efficiamini Diuinæ consortes Naturæ. 2. Pet.

1. SS. Patres ac Theologi locum istum de Gratia Dei accipiunt, quæ, ipsorum iudicio, nos luce supernaturali illustratos, effert supra proprios terminos naturæ, & deificatos collocat in ordine, ac statu Diuino. Maxima res est hæc. Omnes naturæ suum gradum, & locum habent

CONSIDERATIO XXIX. 243

habent in ordine rerum: aliæ simplicem, aliæ compositum; aliæ viuentium, sentientium, rationalium; aliæ nobiliorum gradum spirituum nactæ. Horum rursus alij alijs excelsiorem, admirabili multitudine. At supra hos omnes Gratia collocat hominem; neque supra hos tantum; nam supra Seraphinos innumeri alij possunt infinita gradatione constitui. Etiam supra hos collocat Gratia; imò supra infinitam, quæ inter quoscunq; conditos animo fixeris, & inter Deum est, intercapedinem. Quia ipsam Diuinitatem largitur, & in ipsius diuinitatis fastigio collocat: ita, vt homo per Gratiã longè plus emineat supra naturam Seraphicã, quàm supremi Seraphim supra paleã vnam, aut silicem. Quòd si ergo, inter omnes Angelos & homines, vnica tantum anima foret, quam Deus tam inopinato fauore prosequeretur, vt infunderet ei Gratiã suã, quantopere Maiestatem eius animæ contremisceret tota rerum natura? quantum se illi submitterent omnes Angelicæ

mentes? quantâ veneratione prosequerentur omnes Throni, Dominationes ac Potestates cælestes, utpote quam naturâ suâ tanto altiore viderent? Quoniam igitur, obsecro, modo fit, ut tam parui faciamus immensam hanc dignitatem? Non enim ideo minus est beneficium, quod in plures confertur. Ut humanis titulis potiantur ambitiosi, nulli parcunt labori, nec sumptui: ut in ordinem diuinum promoueantur per Gratiam, nihil impendunt. Si à Rege excludantur secreto consilio, ignominia impatientes tabescunt mœrore; at excidisse Gratia Dei pro nihilo reputant. Regem attingere cognatione longinqua, gloriosissimum ducunt, consortium Naturæ Diuinæ pro ornamento non habent. Proferri ab aliquo maculam suæ familiæ, est eis acerbissimum; quomodo ergo non ipsa morte acerbius est, inquinari peccato, perditâ Gratiâ? quo fascino tenemur, ut non curemus pro vilissima oblectatione tanto bono priuari?

II. *Signati estis spiritu promissionis sancto. Ephes. 1.* Terrenæ dignitates meliorem non faciunt, & magis in hominum opinione, quàm in vera excellentia vel qualitate consistunt. Hominis ad statum diuinum promotio, diuinum facit non aestimari modò, sed etiam esse. *Id enim, quod substantialiter est in Deo, accidentaliter fit in anima participante diuinam bonitatem,* ait S. Thomas 1. 2. q. 110. a. 2. ad 2. quod triplici potissimum similitudine SS. Patres declarant.

1. *Sigilli,* quod totam suam figuram relinquit in cera. *Ut quomodo primus homo conditus est ad imaginem & similitudinem Dei. Sic in secunda regeneratione, quicumque Spiritum Sanctum fuerit consecutus, obsignetur ab eo, & figuram Conditoris accipiat.* inquit S. Hieronymus. Neque id quocunque modo, sed ita ut Deus fiat. *Ego enim aestimo,* ait idem Sanctus, *quia sicut Spiritus Sanctus, sanctum facit eum, cui fuerit infusus, & Spiritus Sapientie sapientem &c. ita & Spiritus repromissionis, vel Spiritus Dei,*

Sponsorem & Deum faciat eum, in quo habitauerit, Quomodo è contrario spiritus immundus immundum facit, & demoniacus demones. 2. Pretiosi unguenti aut liquoris, qui suam testæ qualitatem fragrantiae, ac suauitatis relinquit. Unguentum, inquit S. Achanasius ad Serap. fragrantiam & halitum inunctoris habet, quo cum inuncti fuerint, & participes redditi, dicunt de se, Christi bonus odor sumus. Et verò ipsa substantia unguenti penetrat eum, qui ungitur, eiusque spiritum alit, roborat, instaurat, & conseruat spiritu suo: sicut Democritus triduo panum calidorum odoribus in vita seruatus est. Ut intelligas hominem per Gratiã, non odore tantum, sed etiam substantia diuina donari, & penitus ipsi coniungi. 3. Similitudo est ferri igniti, quòd cum per se terrestre, nigrum, obscurum, informe, frigidum esset, ac sine operatione, positum in igne ita penitus accepit eius naturam, vt videatur mutatum in ipsam, non minus candens, molle, & actuosum, quàm ignis.

CONSIDERATIO XXIX. 247

ignis. Longè admirabilior est mutatio animæ; quæ cum tota esset frigida, informis, terrena, vilis & iners, acceptâ Gratiâ Dei, non igneam Seraphini, vel alterius rei creatæ naturam consequitur, sed ipsius Dei. Et vt ferrum ignitum omni sua parte continet ignem, sic ipsa in se diuinum quendam splendorem, generositatem & energiam. Si quis posset consequi intellectum, & sapientiam, vel celeritatem ac potentiam infimi Angeli; imò si velocitatem capræ, robur leonis, longæuitatem corui, ac visum aquilæ, non sanè negligeret: sed proprietates Diuinas adipiscendi occasiones infinitas contemnimus. O intolerabile probrum! brutorum excellentias affectamus, diuinam despiciamus, imò & abijcimus. O sensus, ô phantasia, quomodo rationem nostram excæcas? quomodo Fidem Diuinam obnubilas? quibus præstigijs nos à veris bonis abducis? si cui daretur potestas eligendi sibi quascunque vellet proprietates rerum, quæ sunt in

cælo, & in terra, non utique vltimas & vilissimas optaret sibi, sed Angelicas, cælestes & pulcherrimas quasque: cùm Diuinarum compotes fieri possumus, oscitamus, & turpiùs, quàm Sampson, vt satis faciamus fædæ cupiditati, abiectâ Gratiâ Dei, cæci molimus in carcere.

III. *Quid est homo, quia magnificas eum? Iob. 7.* Si sapientes antiquos interrogemus, hominem secundum naturam consideratum dicunt esse magnum miraculum, horizontem & mensuram omnium rerum, opificium quod esse possit pulcherrimum, animal diuinum & honorandum, neque componendum brutis terrenis, sed dijs cælestibus; quòd transeat in naturam Dei, vt rectè dici possit homo, Deus mortalis; & Deus, Homo immortalis. Hæc isti non absimiliter Diuino Prophetæ, qui & ipse miratur hominem in sua natura, Angelis non multo sanè minorem, coronatum gloria & honore similitudinis Diuinæ in libertate arbitrij,

CONSIDERATIO XXIX. 249

trij, denique constitutum super opera
manuum Dei, & omnia subiecta pedi-
bus eius. Quid ergo dicerent, si nouif-
sent eum, per Gratiam Angelis multo
maiores, ac verè translatum in natu-
ram Dei, qui iam ipsemet homini dis-
cumbenti ministret? Quid ni ergo
spernamus alia omnia, & in ordinem
Diuinum euecti mittamus crepundia?
*Cum essem paruulus, loquebar ut paruu-
lus, sapiebam ut paruulus, cogitabam ut
paruulus: quando autem factus sum vir,
euacuauit que erant paruuli. 1. Cor. 13.*
Hæc facit omnis, qui ex pueritia ad vi-
rilem ætatem peruënit: nos non pueri-
tiam solùm, sed etiam humanam con-
ditionem egressi, longèque transgressi
quidquid creaturarum est, & esse po-
test, adhuc loquimur, sapimus, cogita-
mus terrena; gaudemus crepitaculis
honorum, diuitiarum, voluptatum;
aliud quidquam admittimus in ani-
mum, quàm quod diuinum sit? *Tanta
munificentiæ Conditoris digni habuit: tanto
cohonefati honore, tanta denique benigni-*

tate affecti, ne, quæso, dedecore ullo aspergamus eum, qui tantis nos beneficijs cumulauit; & tantam hanc gratiam, gratuito nobis indultam, sinamus in cassum defluere. Angelicam vitam re ipsa demonstremus. Angelicam virtutem opere ipso & conuersatione exeramus. Etenim obsecro, oroque supplex, ut ne ad iudicium, neque in damnationis nostræ cumulum contingat nobis hæc prerogata fuisse: magis verò ut cedant illorum fruitionem bonorum, quæ benignitate Domini omnes nos aliquando assequi promereamur. ait S. Chrysostomus hom. 1. ad Ephes.

CONSIDERATIO XXX.

De prima participatione Naturæ Diuinæ per Gratiam.

I. **G** Ratiâ Dei sum id, quod sum. 1. Cor. 15. Sicut Sol quædam actu continet, ut lucem, candorem ac venustatem, cuius aspectu recreat omnia; quædam potestate, quæ facit in terra, ut metalla & gemmas: ita